DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

9. december 2010 *

I sag C-421/09,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 234 EF, indgivet af Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien (Østrig) ved afgørelse af 19. oktober 2009, indgået til Domstolen den 28. oktober 2009, i sagen:

Humanplasma GmbH

mod

Republikken Østrig,

har

* Processprog: tysk.

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, A. Tizzano, og dommerne J.-J. Kasel (refererende dommer), A. Borg Barthet, M. Ilešič og M. Berger,

generaladvokat: N. Jääskinen
justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

— Humanplasma GmbH ved Rechtsanwalt W. Graziani-Weiss

— den østrigske regering ved E. Riedl, som befuldmægtiget

— den tyske regering ved J. Möller og N. Graf Vitzthum, som befuldmægtigede

— den ungarske regering ved M. Fehér, K. Szíjjártó og Z. Tóth, som befuldmægtigede

— den nederlandske regering ved C. Wissels og M. de Ree, som befuldmægtigede

— Europa-Kommissionen ved C. Cattabriga og G. Wilms, som befuldmægtigede,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 28 EF og 30 EF.

2 Anmodningen er blevet fremsat i forbindelse med en sag mellem Humanplasma GmbH (herefter »Humanplasma«), et østrigsk selskab, og Republikken Østrig vedrørende et lovforbud mod at indføre koncentrat af røde blodlegemer, der stammer fra bloddonation, som ikke er givet helt vederlagsfrit.

Retsforskrifter

EU-retlige forskrifter

3 Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/98/EF af 27. januar 2003 om fastsættelse af standarder for kvaliteten og sikkerheden ved tapning, testning, behandling, opbevaring og distribution af humant blod og blodkomponenter og om ændring af direktiv 2001/83/EF (EUT 2003 L 33, s. 30) anfører i 22. og 23. betragtning:

»(22) I henhold til traktatens artikel 152, stk. 5, kan bestemmelserne i dette direktiv ikke berøre nationale bestemmelser om afgivelse af blod. I artikel 152, stk. 4, litra a), hedder det, at der intet er til hinder for, at den enkelte medlemsstat opretholder eller indfører strengere beskyttelsesforanstaltninger for så vidt angår standarder for kvaliteten og sikkerheden af blod og blodkomponenter.

(23) Frivillig og vederlagsfri afgivelse af blod er en faktor, der kan medvirke til høje sikkerhedsstandarder for blod og blodkomponenter og dermed til beskyttelse af menneskers sundhed. Europarådets indsats på dette område bør støttes, og der bør træffes alle nødvendige foranstaltninger for at tilskynde til frivillig og vederlagsfri afgivelse af blod ved at fremme passende tiltag og initiativer og ved at sikre, at donorer opnår større offentlig anerkendelse, hvorved man også øger selvforsyningsgraden. Der bør tages hensyn til Europarådets definition af frivillig og vederlagsfri afgivelse af blod.«

4 Artikel 4, stk. 2, i direktiv 2002/98 bestemmer:

»Dette direktiv er ikke til hinder for, at de enkelte medlemsstater på deres område opretholder eller indfører strengere beskyttelsesforanstaltninger, som er i overensstemmelse med traktaten.

En medlemsstat kan navnlig indføre krav om frivillig og vederlagsfri afgivelse af blod, som omfatter forbud mod eller begrænsning af import af blod og blodkomponenter, for at sikre et højt sundhedsbeskyttelsesniveau og for at opfylde målsætningen i artikel 20, stk. 1, forudsat at betingelserne i traktaten er opfyldt.«

5 Direktivets artikel 20, stk. 1, bestemmer:

»Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at tilskynde til frivillig og vederlagsfri afgivelse af blod med henblik på at sikre, at blod og blodkomponenter så vidt muligt tilvejebringes ved sådanne afgivelser.«

6 Direktivets artikel 21 bestemmer:

»Blodcentrene sikrer, at alle afgivne portioner af blod og blodkomponenter testes ifølge kravene i bilag IV.

Medlemsstaterne sikrer, at blod og blodkomponenter, der indføres i Fællesskabet, testes ifølge kravene i bilag IV.«

Internationale bestemmelser

7 I henhold til artikel 2 i anbefaling nr. R (95) 14 fra Ministerkomitéen for Medlemsstaterne i Europarådet vedrørende beskyttelse af donorer og modtageres sundhed i forbindelse med afgivelse af blod, vedtaget den 12. oktober 1995, »[anses] afgivelse af blod, plasma eller blodceller for frivillig og vederlagsfri, hvis den person, der afgiver blod, gør det af egen fri vilje og ikke modtager nogen form for betaling for det, i kontanter eller på anden måde. Dette ville inkludere kompensation for tabt arbejdstid, ud over hvad der er nødvendigt for afgivelsen af blod og rejsen. Beskedne anerkendelser og forfriskninger samt godtgørelse for de direkte rejseomkostninger er forenelige med frivillig, vederlagsfri blodafgivelse«.

Nationale bestemmelser

8 § 7, stk. 1, i lov af 2002 om indførsel af lægemidler (Arzneiwareneinfuhrgesetz 2002), i den affattelse, som er offentliggjort i BGBl. I, 153/2005 (herefter »loven om indførsel af lægemidler«), fastsatte, at produkter, der er omhandlet i loven, kun kunne blive indført, hvis den myndighed, der er ansvarlig for lægemidlernes sikkerhed og den offentlige sundhed, havde godkendt markedsføringen heraf.

9 Lovens § 7, stk. 3, opregnede de præcise oplysninger, som bl.a. importører af blodprodukter skulle fremlægge på begæring af de kompetente myndigheder. Blandt disse oplysninger var oplysninger om donorens identitet, bevis for, at donoren var blevet valgt i overensstemmelse med de anvendelige internationale kriterier på området, og at han ikke led af bestemte virusinfektioner.

10 Som følge af en lovændring offentliggjort i BGBl. I, 41/2006, blev der indføjet et stk. 1, litra a), til § 7 i loven om indførsel af lægemidler med virkning fra den 29. marts 2006. Denne bestemmelse lyder som følger:

»Ved indførsel af blodprodukter til direkte transfusion må produkterne under alle omstændigheder ikke markedsføres, medmindre de er blevet afgivet helt vederlagsfrit, undtagen i tilfælde, hvor blodcentre på grund af et umiddelbart behov i en akut nødsituation anmoder donoren om at afgive blod. Dette gælder dog ikke, når indførslen er nødvendig med henblik på at sikre leveringen af helt sjældne blodtyper.«

11 Ved samme lovændring blev der desuden indføjet en nr. 2, litra a), til § 7, stk. 3, i loven om indførsel af lægemidler, som fastsætter, at importører under alle omstændigheder for så vidt angår »blodprodukter beregnet til direkte transfusion« skal bevise, »at de hidrører fra helt vederlagsfri bloddonation, eller at det kun er omkostningerne, der er blevet dækket i tilfælde, hvor blodcentret som følge af et umiddelbart behov i en akut nødsituation har opfordret donor til at afgive blod [...]«.

12 § 8, stk. 4, i lov af 1999 om sikkerheden af blod (Blutsicherheitsgesetz 1999), i den affattelse, som er offentliggjort i BGBl. I, 63/2005, bestemmer:

»Det er forbudt at betale vederlag eller tilbyde donorer af blod eller blodlegemer eller tredjemand nogen form for vederlag for en donation. Såfremt der afgives blod (rent blod) med henblik på direkte transfusion, må der ikke foretages nogen form for betaling af donationen. I sådanne tilfælde kan omkostningerne udelukkende dækkes, såfremt blodcentret har anmodet donor om at afgive blod på grund af et umiddelbart behov for blod i en akut nødsituation.«

Tvisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

13 Den 1. november 2005 blev der offentliggjort en udbudsbekendtgørelse vedrørende levering til Wiener Krankenanstaltenverbund (Wiens Sygehusfællesskab) af blodprodukter, i dette tilfælde human leukocytdepleterede koncentrater af røde blodlegemer. Disse koncentrater af røde blodlegemer sælges som medicin.

14 Fristen for indgivelse af bud var fastsat til den 1. marts 2006. Vareindkøbskontrakten var inddelt i fem forskellige delkontrakter, og der kunne afgives særskilt tilbud for hver delkontrakt. Rammekontrakten, der blev udbudt, skulle have en løbetid på tre år med mulighed for at blive forlænget én gang for yderligere tre år.

15 I punkt 2.2 i udbudsbetingelserne bestemmes:

»Den leverede genstand skal […] overholde kravene i den østrigske lov om indførsel af lægemidler i dens nuværende affattelse, […], stamme fra ubetalt donorblod og stemme overens med den videnskabelige forsknings aktuelle udviklingstrin.«

16 I de særlige udbudsbestemmelser er følgende foreskrevet i punkt 6, der har overskriften »Manglende levering«:

»Ordremodtageren er forpligtet til at sikre leveringen. I tilfælde af forsinkelser eller manglende levering kan Wiener Krankenanstaltenverbund (som følge af dets forpligtelse til at opretholde forsyninger), uanset om det er forudsat i rammeaftalen, skaffe de nødvendige leukocytdepleterede koncentrater af røde blodlegemer, hvorved ordremodtageren er forpligtet til at afholde meromkostninger eller andre dertil knyttede omkostninger.«

17 Der deltog to tilbudsgivere i udbudsproceduren, nemlig Humanplasma og det østrigske Røde Kors. Det viste sig, at Humanplasma havde afgivet de laveste bud for så vidt angår to af de fem delkontrakter.

18 I et brev, der var vedlagt buddet, bekræftede Humanplasma, at selskabet var indehaver af samtlige godkendelser, der var nødvendige med henblik på levering af de pågældende ydelser. Selskabet garanterede, at leverancerne på tidspunktet for afgivelsen af bud opfyldte betingelserne i punkt 2.2 i udbudsbetingelserne. Det kunne imidlertid ikke påtage sig noget ansvar eller på nogen måde sikre den fremtidige retlige situation, og såfremt en lovændring, navnlig en ændring af loven om indførsel af lægemidler, indebar, at det ikke længere var muligt at opfylde leveringsforpligtelsen

vedrørende de pågældende produkter, ville det ikke påtage sig noget ansvar for eventuelle meromkostninger som omhandlet i punkt 6 i de særlige udbudsbestemmelser.

19 Det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, at eftersom der efter udløbet af fristen for indgivelse af bud blev foretaget en ændring af loven om indførsel af lægemidler, således at blodprodukter, der indføres med henblik på transfusion, ikke længere — med undtagelse af to tilfælde — må markedsføres, medmindre bloddonationerne er blevet givet helt vederlagsfrit, opfyldte Humanplasmas produkter, der ikke overvejende stammer fra sådanne donationer, ikke længere bestemmelserne i denne lov.

20 I forbindelse med gennemgangen af buddene bad den ordregivende myndighed Humanplasma om at afklare, hvorvidt denne ikke desto mindre kunne garantere, at leveringsvilkårene i udbuddet ville blive opfyldt. Da Humanplasma ikke kunne garantere dette, meddelte den ordregivende myndighed selskabet, at dets bud ville blive udelukket i henhold til de nationale regler om offentlige kontrakter.

21 Den klage, som Humanplasma indgav over beslutningen om at udelukke buddet til Vergabekontrollsenat für Wien (uafhængig kontrolinstans, der prøver klager over udbud foretaget inden for Wien), blev afvist bl.a. med den begrundelse, at eftersom Humanplasma ikke kunne garantere leveringen af ydelserne i henhold til udbuddet på de betingelser, som var fastsat i udbudsmaterialet, forelå der ikke et bud, hvorpå der kunne gives tilslag i overensstemmelse med de nationale bestemmelser. Ifølge Vergabekontrollsenat für Wien var det derfor med rette, at den ordregivende myndighed havde afvist Humanplasmas bud.

22 I sit søgsmål mod afgørelsen truffet af Vergabekontrollsenat für Wien har Humanplasma nedlagt påstand om betaling af 840 000 EUR i erstatning og godtgørelse af

afholdte omkostninger med den begrundelse, at staten er ansvarlig på grund af tilsidesættelse af fællesskabsretten. Til støtte for sit søgsmål har Humanplasma gjort gældende, at § 7, stk. 1, litra a), i loven om indførsel af lægemidler udgør en foranstaltning med tilsvarende virkning som kvantitative indførselsrestriktioner, og at den dermed er forbudt i henhold til artikel 28 EF. Eftersom selskabets produkter ikke i overvejende grad stammer fra helt ubetalt bloddonation, var det nødsaget til at tage det forbehold, at det eventuelt ville være umuligt at overholde leveringsbetingelserne vedrørende de pågældende produkter. Såfremt loven om indførsel af lægemidler ikke var blevet ændret, havde det ikke været nødvendigt for selskabet at indsætte dette forbehold, og dets bud måtte ikke være blevet afvist.

23 Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien har som den ret, for hvilken sagen er indbragt, besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Er artikel 28 EF (sammenholdt med artikel 30 EF) til hinder for anvendelsen af nationale retsforskrifter, hvorefter indførelsen af koncentrat af røde blodlegemer fra Tyskland kun er tilladt på den betingelse — som også finder anvendelse på den nationale tapning af koncentrat af røde blodlegemer — at bloddonationerne er givet uden nogen form for vederlag (end ikke til dækning af udgifter)?«

Om det præjudicielle spørgsmål

24 Med sit spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 28 EF, sammenholdt med artikel 30 EF, skal fortolkes således, at den er til hinder for anvendelsen af nationale bestemmelser, hvorefter indførsel af blod eller blodkomponenter fra en anden medlemsstat kun er tilladt på den betingelse — som også finder anvendelse på nationale produkter — at bloddonationerne, som disse produkter

stammer fra, er givet, uden at donorerne har modtaget nogen form for vederlag, end ikke til dækning af udgifter.

25 De frie varebevægelser er et grundlæggende princip i EF-traktaten, som har fundet udtryk i forbuddet i artikel 28 EF mod kvantitative indførselsrestriktioner samt alle foranstaltninger med tilsvarende virkning mellem medlemsstaterne (dom af 5.6.2007, sag C-170/04, Rosengren m.fl., Sml. I, s. 4071, præmis 31).

26 Ifølge fast retspraksis omfatter forbuddet i artikel 28 EF mod foranstaltninger med tilsvarende virkning som kvantitative restriktioner retsforskrifter fra medlemsstaterne, som direkte eller indirekte, aktuelt eller potentielt, kan hindre samhandelen i Fællesskabet (jf. bl.a. dom af 11.7.1974, sag 8/74, Dassonville, Sml. s. 837, præmis 5, dommen i sagen Rosengren m.fl., præmis 32, samt dom af 20.9.2007, sag C-297/05, Kommissionen mod Nederlandene, Sml. I, s. 7467, præmis 53, og af 8.11.2007, sag C-143/06, Ludwigs-Apotheke, Sml. I, s. 9623, præmis 26).

27 I det foreliggende tilfælde fremgår det af forelæggelsesafgørelsen, at de i hovedsagen omhandlede nationale retsforskrifter indeholder et principielt forbud mod at indføre og markedsføre blod og blodkomponenter, der stammer fra bloddonationer, for hvilke der er blevet betalt vederlag, idet dækning af de udgifter, som donoren har afholdt for at kunne afgive blod, også anses for vederlag i de nævnte retsforskrifter.

28 Det skal tilføjes, at det i hovedsagen omhandlede forbud mod markedsføring finder anvendelse, uanset om bloddonationerne finder sted på østrigsk område eller stammer fra en anden medlemsstat.

29 I det omfang bloddonationer i visse andre medlemsstater giver anledning til dækning af udgifter i henhold til bestemmelserne i direktiv 2002/98, kan blod og blodkomponenter, der lovligt er tappet og markedsført i disse medlemsstater, ikke indføres og markedsføres i Østrig.

30 Det må derfor fastslås, hvilket den østrigske regering i øvrigt udtrykkeligt vedgår, at nationale retsforskrifter som omhandlet i hovedsagen kan hindre samhandelen inden for Fællesskabet og derfor udgør en foranstaltning med tilsvarende virkning som en kvantitativ indførselsrestriktion i henhold til artikel 28 EF.

31 For at afgøre, om de nævnte retsforskrifter udgør en ulovlig restriktion efter traktatens artikel 28 EF, skal det undersøges, om den kan begrundes med beskyttelse af den offentlige sundhed, som hævdet af den østrigske regering og Europa-Kommissionen.

32 Herom bemærkes, at den offentlige sundhed står øverst blandt de goder og interesser, som er beskyttet ved artikel 30 EF, og at det tilkommer medlemsstaterne inden for de i traktaten fastlagte grænser at træffe bestemmelse om det niveau for beskyttelsen af den offentlige sundhed, som de ønsker at sikre, og hvorledes dette niveau skal nås (dom af 11.12.2003, sag C-322/01, Deutscher Apotherverband, Sml. I, s. 14887, præmis 103, og af 13.7.2004, sag C-262/02, Kommissionen mod Frankrig, Sml. I, s. 6569, præmis 24, samt dommen i sagen Rosengren m.fl., præmis 39, og Ludwigs-Apothekedommen, præmis 27).

33 Det er i det foreliggende tilfælde ubestridt, at de i hovedsagen omhandlede retsforskrifter, som ifølge den østrigske regering har til formål at garantere, dels at blod og

blodkomponenter, der markedsføres i Østrig, opfylder høje krav til kvalitet og sikkerhed, dels at nå målet i artikel 20, stk. 1, i direktiv 2002/98, nemlig at tilskynde til frivillig og vederlagsfri afgivelse af blod, tilgodeser de hensyn til den offentlige sundhed, som er anerkendt i artikel 30 EF. De nævnte formål kan derfor i princippet begrunde en hindring for de frie varebevægelser.

34 Det fremgår imidlertid af retspraksis, at retsforskrifter, som kan begrænse en grundlæggende frihed, der er garanteret i traktaten, såsom de frie varebevægelser, kun gyldigt kan begrundes, såfremt de er egnet til at sikre virkeliggørelsen af det legitime formål, de forfølger, og ikke går ud over, hvad der er nødvendigt for at opfylde dette formål (jf. bl.a. dom af 8.5.2003, sag C-14/02, ATRAL, Sml. I, s. 4431, præmis 64, af 7.6.2007, sag C-254/05, Kommissionen mod Belgien, Sml. I, s. 4269, præmis 33, af 13.3.2008, sag C-227/06, Kommissionen mod Belgien, præmis 61, og af 11.9.2008, sag C-141/07, Kommissionen mod Tyskland, Sml. I, s. 6935, præmis 48).

35 For så vidt angår for det første spørgsmålet om, hvorvidt de i hovedsagen omhandlede retsforskrifter er hensigtsmæssige, bemærkes, at det fremgår af 23. betragtning til direktiv 2002/98, at frivillig og vederlagsfri afgivelse af blod er en faktor, der kan medvirke til høje sikkerhedsstandarder for blod og blodkomponenter og dermed til beskyttelse af menneskers sundhed.

36 I det omfang retsforskrifter som de i hovedsagen omhandlede udelukker bloddonorer fra at opnå en finansiel gevinst ved afgivelse af blod, kan sådanne retsforskrifter tilgodese disse hensyn og forbedre kvaliteten og sikkerheden af blod og blodkomponenter og skal derfor anses for at være egnet til at beskytte den offentlige sundhed.

37 Derimod fremgår det ikke af de indlæg, der er indgivet til Domstolen, at — således som det er gjort gældende af den østrigske regering — bestemmelser som de i hovedsagen omhandlede retsforskrifter, der forbyder, at bloddonorer modtager godtgørelse for f.eks. transportudgifter, som de har afholdt for at komme til blodcenteret nærmest deres bopæl eller arbejdssted, er egnet til at tilskynde de pågældende personer til at afgive blod. På denne baggrund findes sådanne bestemmelser ikke at være egnet til at opnå det andet formål, som de nævnte nationale retsforskrifter påstås at forfølge.

38 Hvad for det andet angår vurderingen af, om bestemmelser som de i hovedsagen omhandlede retsforskrifter er forholdsmæssige, bemærkes, at det fremgår af Domstolens praksis, at da artikel 30 EF udgør en undtagelse fra princippet om de frie varebevægelser inden for Fællesskabet, som skal fortolkes indskrænkende, påhviler det de nationale myndigheder at godtgøre, at disse retsforskrifter er nødvendige for at virkeliggøre det tilsigtede formål, og at formålet ikke kan opfyldes ved anvendelse af forbud eller begrænsninger, der er mindre vidtrækkende eller i mindre grad påvirker samhandelen inden for Fællesskabet (jf. i denne retning dom af 14.7.1994, sag C-17/93, van der Veldt, Sml. I, s. 3537, præmis 15, af 23.10.1997, sag C-189/95, Franzén, Sml. I, s. 5909, præmis 75 og 76, og af 28.9.2006, sag C-434/04, Ahokainen og Leppik, Sml. I, s. 9171, præmis 31, samt dommen i sagen Rosengren m.fl., præmis 50).

39 Ifølge Domstolens faste praksis, som er nævnt ovenfor i denne doms præmis 32, må der ved vurderingen af, om proportionalitetsprincippet er overholdt på området for den offentlige sundhed, tages hensyn til, at medlemsstaten kan bestemme det niveau for beskyttelsen af den offentlige sundhed, som den ønsker at sikre, og hvorledes dette niveau skal nås. Da dette niveau kan veksle fra den ene medlemsstat til den anden, må der anerkendes en skønsbeføjelse for medlemsstaterne (dommen i sagen Kommissionen mod Tyskland, præmis 51).

40 Det bemærkes desuden, at den omstændighed, at en medlemsstat har udstedt mindre strenge regler end dem, der finder anvendelse i en anden medlemsstat, ikke i sig selv indebærer, at sidstnævnte er uforenelige med artikel 28 EF og 30 EF (jf. bl.a. dommen i sagen Kommissionen mod Tyskland, præmis 51).

41 Den omstændighed, at flere andre medlemsstater bestemmer, at bloddonorer kan tildeles en ydelse, der svarer til godtgørelse af afholdte udgifter, kan være relevant ved bedømmelsen af den objektive begrundelse, der er blevet fremført med hensyn til de østrigske retsforskrifter, og særlig med hensyn til vurderingen af, om disse er forholdsmæssige (jf. i denne retning dom af 28.1.2010, sag C-333/08, Kommissionen mod Frankrig, Sml. I, s. 757, præmis 105).

42 Det bemærkes i denne henseende, som det bl.a. fremgår af artikel 21 i direktiv 2002/98, at for at sikre kvaliteten og sikkerheden af blod og blodkomponenter testes alle afgivne portioner af blod og blodkomponenter ifølge kravene i bilag IV til direktivet, idet det forudsættes, at disse krav bliver tilpasset den videnskabelige og tekniske udvikling

43 Det følger heraf, at forpligtelsen til at lade afgivelsen af blod ske uden nogen form for godtgørelse af de af donoren afholdte udgifter isoleret set under alle omstændigheder ikke er nødvendig for at garantere kvaliteten og sikkerheden af blod og blodkomponenter.

44 Denne konstatering understøttes af den omstændighed, at selv om direktiv 2002/98 og anbefaling nr. R (95) 14, som direktivet henviser til, har til formål at forbedre beskyttelsen af donorer og modtageres sundhed ved at fastsætte de standarder og principper, som frivillig og vederlagsfri afgivelse af blod skal opfylde, kræver de ikke, at afgivelsen af blod skal ske helt vederlagsfrit, men fastsætter, at beskedne anerkendelser og forfriskninger samt godtgørelse for de direkte rejseomkostninger er forenelige

med frivillig, vederlagsfri blodafgivelse, således at disse omstændigheder ikke kan anses for at bringe kvaliteten og sikkerheden af disse donationer eller beskyttelsen af den offentlige sundhed i fare.

45 I lyset af de ovenfor anførte betragtninger må det konkluderes, at bestemmelser såsom de i hovedsagen omhandlede går ud over det, der er nødvendigt for at opfylde deres formål, nemlig at garantere kvaliteten og sikkerheden af blod og blodkomponenter.

46 På baggrund af det ovenfor anførte skal det forelagte spørgsmål besvares med, at artikel 28 EF, sammenholdt med artikel 30 EF, skal fortolkes således, at den er til hinder for anvendelsen af nationale bestemmelser, hvorefter indførsel af blod eller blodkomponenter fra en anden medlemsstat kun er tilladt på den betingelse — som også finder anvendelse på nationale produkter — at bloddonationerne, som disse produkter stammer fra, ikke blot er givet, uden at donorerne har modtaget nogen form for vederlag, men også, uden at de har opnået en godtgørelse af de udgifter, som de har afholdt i forbindelse med afgivelsen af disse donationer.

Sagens omkostninger

47 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Første Afdeling) for ret:

Artikel 28 EF, sammenholdt med artikel 30 EF, skal fortolkes således, at den er til hinder for anvendelsen af nationale bestemmelser, hvorefter indførsel af blod eller blodkomponenter fra en anden medlemsstat kun er tilladt på den betingelse — som også finder anvendelse på nationale produkter — at bloddonationerne, som disse produkter stammer fra, ikke blot er givet, uden at donorerne har modtaget nogen form for vederlag, men også, uden at de har opnået en godtgørelse af de udgifter, som de har afholdt i forbindelse med afgivelsen af disse donationer.

Underskrifter